

MINDER BEKENDE EN/OF VERDWENEN LOCATIES

Rabotstraat, Sint-Elisabethshuis

Huis in de Rabotstraat 9. Het is toegankelijk in de Rabotstraat via een hek met spijlen, zodat je het huis toch duidelijk kunt zien. Het huis maakte vroeger deel uit van een groter gebouwencomplex met binnentuin dat, vóór de aanleg van de Rabotstraat in 1860, gelegen was aan een pleintje, de “Begijnendriesch” en aan de omgrachting van het Elisabethbegijnhof. Van het gebouwencomplex blijft op heden de 18e eeuwse woning bewaard, het Elisabethshuis, en een 17e eeuwse achterhuis, dat thans behoort bij het huis op het Sint-Elisabethplein 14.

De bewoners resideerden er tussen de begijnen en prinses. De lijst van de eigenaars van het gebouw in zijn huidige toestand en van het gebouw dat er eerder stond, gaat terug tot de 14e eeuw. Op zichzelf al een boeiende geschiedenis.

In 1393 verkocht Jan van Orchies, wijnhandelaar, zijn huis aan den driesch op de gracht van het Sint-Elisabethbegijnhof, aan Philippe De Mey, eveneens wijnhandelaar en later textielhandelaar. Deze verkocht zijn huis aan Willem de Bleu, alias de Wielmaker.

Nadien was het de huidevetterij van de deken der huidevetters Van der Zwalmen. Daarna was het een advocatenkantoor, eerst van De Mey, daarna van Van de Velde.

Jonker Philippe Van Breugel (1750), een licentiaat in de medicijnen, was de volgende eigenaar. Nadat hij het huis in 1729 had gekocht, werd het grotendeels opnieuw gebouwd en met een verdieping verhoogd.

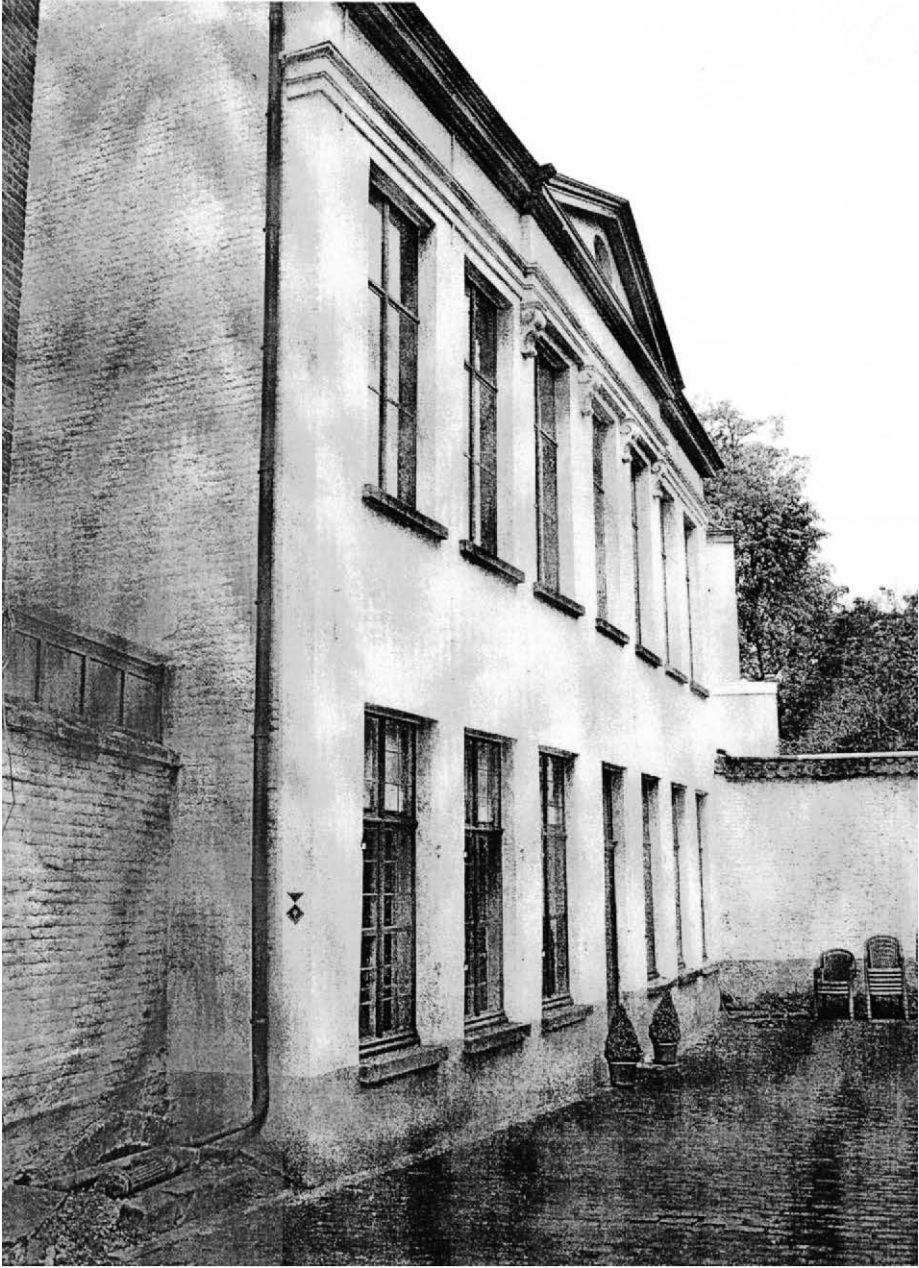
Volgende eigenaar: politicus Pieter François Pycke, tevens de ontwerper van de Recollettenbrug. Hij bezat ook een zeer uitgebreide boekenverzameling.

Van 1765 tot 1794 werd het huis het refugium of refugehuis van de Sint-Adriaansabdij van Geraardsbergen.

Citoyen Louis Joseph Massez, advocaat bij de Raad van Vlaanderen en auditeur van de Rekenkamer te Brussel kocht het gebouw en hij liet er belangrijke veranderingen aan uitvoeren

In 1813 werd het complex eigendom van het aanpalende begijnhof en werd het pastorie van de Dominicanen (biechtvaders) van het begijnhof.

Sedert 1823 was het eigendom van de kerkfabriek.

In 1874, na de verhuizing van de begijnen naar het nieuwe begijnhof te Sint-Amandsberg, deed het huis dienst als pastorie van de Sint-Elisabethparochie, tot de bouw van de nieuwe pastorie in 1932, Rabotstraat 11.

Het gebouw doet thans dienst als parochiehuis.

In 1995 werd het Sint-Elisabethhuis, met inbegrip van het achtergebouw deels horend bij het huis Sint-Elisabethplein 14, als monument beschermd.

Tot op heden is de Louis XIV-tuingevel en 80 % van het dak hersteld. Dat heeft 50.000 euro gekost. De volledige restauratie wordt geschat op 370.000 euro. Het is de bedoeling het gebouw volledig in zijn oorspronkelijke staat te herstellen.

Het huis staat haaks op de straat ingeplant. Het is onderkelderd. Het telt zeven traveeën en twee bouwlagen. De beschilderde bakstenen lijstgevel is opgetrokken in Lodewijk XIV-stijl en dateert vermoedelijk uit het tweede kwart van de 18e eeuw. Het huis wordt afgedekt met een mansardedak. Het gekorniste hoofdgestel onder de kroonlijst wordt gedragen door voluut-consoles. Het fronton is enige tijd verdwenen, maar is thans teruggeplaatst.

Het interieur is ontmanteld en verwaarloosd ; de stucplafonds zijn gedeeltelijk afgevallen en weggenomen

Het gebouw palend aan de achterzijde behoort thans gedeeltelijk bij het huis gelegen Sint-Elisabethplein 14, maar vormde in het verleden één geheel met het voorhuis. Het is een 17e eeuwse woongedeelte met geveltop aangepast tot puntgevel. Oorspronkelijk bevond er zich naast de trapgevel nog een aanpalend gebouw, maar dat werd gesloopt in 1926. Door die sloop werd een binnenmuur de huidige zijgevel. De korfboogdeur bestaat nog en het dakgebinte van die 17e eeuwse woning is nog volledig intact bewaard.

Het is de bedoeling het na de restauratie open te stellen voor activiteiten van verenigingen in de begijnhofbuurt en tevens er een bezoekerscentrum voor het begijnhof in onder te brengen.

Daniël Van Ryssel

Literatuur

Bouwen door de eeuwen heen. inventaris van het cultuurbezit in België. Architectuur. Stad Gent. Zuid-West. Deel 4 nb, 1979.

Monumentenzorg en Cultuurpatrimonium. Jaarverslag van de provincie Oost-Vlaanderen 1995. Gent, 1996.

Internet. Google.